

Les denúncies dels vigilants de la zona blava i dels empleats del servei de grua no gaudeixen de presumpció de veracitat

Tot sovint l'Administració dota de validesa les denúncies esteses pels vigilants de les zones d'estacionament reservat, que no tenen la consideració d'agents de l'autoritat, sense que posteriorment se'ls exigeixi cap altra actuació d'indagació que porti a la confirmació dels fets denunciats.

La condició d'agent de l'autoritat, d'acord amb l'article 75 de la Llei sobre trànsit, circulació de vehicles de motor i seguretat viària, comporta que les seves denúncies en matèria d'infraccions de trànsit gaudeixin de presumpció de veracitat. Així mateix, i d'acord amb l'article 137.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, cal tenir en compte que la condició d'autoritat està reservada al personal funcionari.

Per tant, de conformitat amb els dos preceptes legals esmentats, la condició d'agent de l'autoritat, que atorga presumpció de veracitat a les seves denúncies, requereix que el treballador tingui la condició de funcionari. Així també ho ha assenyalat el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya, en el Dictamen 17/2010, de 15 de juliol, sobre el Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya. Aquest dictamen també recorda que la norma sectorial que atribueixi aquesta condició d'autoritat ha de tenir rang de llei, de manera que no es pot considerar suficient, a aquest efecte, el que estableix una ordenança municipal.

En aquest sentit, cal recordar que el Tribunal Suprem ha reafirmat en diverses sentències la negació de la consideració d'agents de l'autoritat als controladors o vigilants de les zones de reserva d'estacionament. En conseqüència, la simple denúncia equival a la denúncia d'un particular i si no és adverada

per proves posteriors no té força suficient per acreditar els fets denunciats.

El dret a presumpció d'innocència aplicable al procediment administratiu sancionador significa que el ciutadà no pot ser considerat responsable d'una infracció administrativa fins que hagi conclòs l'expedient amb una resolució sancionadora, fruit de l'activitat indagatòria de l'Administració i l'obtenció d'una prova de càrrec contra aquest ciutadà, necessària per destruir aquesta presumpció d'innocència.

Novament, cal assenyalar que la doctrina jurisprudencial determina que és necessari que l'Administració practiqui les proves de càrrec suficients i que ningú no està obligat a provar la pròpia innocència, i també que qualsevol insuficiència de la prova aportada per l'Administració s'ha de traduir necessàriament en un pronunciament absolutori.

Els vigilants de la zona blava no són agents de l'autoritat i les seves denúncies sense proves són insuficients per sancionar

D'acord amb aquesta doctrina, cal entendre que la denúncia de qui no té la condició d'agent de l'autoritat s'ha de considerar una mera prova testifical i ha de ser valorada conjuntament amb les altres proves practicades per decidir si ha estat desvirtuat el principi de presumpció d'innocència de la persona denunciada.

Pels mateixos motius assenyalats, el personal del servei de grua tampoc no gaudeix de la condició d'agent de l'autoritat, malgrat que així ho pugui determinar una ordenança municipal, tret que es tracti de personal funcionari de l'ajuntament titular del servei.

Queixa 00806/2010

Es tracta d'una queixa derivada de la imposició d'una sanció per consum de begudes alcohòliques en llocs expressament prohibits; en concret, per un supòsit de botellot a la via pública, al municipi de Vilassar de Mar.

En tot moment, el promotor de la queixa va defensar que el contingut de la beguda, que era en un got de plàstic opac, no era alcohòlic, sinó que es tractava d'un refresc de cola. També denunciava que l'agent denunciant no va efectuar cap actuació per constatar si el contingut de la beguda era certament alcohòlic.

El Síndic va suggerir l'anul·lació de la sanció perquè no quedava acreditat el consum d'alcohol, i l'Ajuntament de Vilassar de Mar va acceptar el suggeriment i va deixar sense efecte la sanció imposada.

Queixa 04112/2010

El promotor de la queixa negava els fets denunciats pel vigilant encarregat del control de vehicles de la zona de reserva d'estacionament per a residents d'Esplugues de Llobregat.

El Síndic va suggerir que, atès que aquests vigilants no tenen la condició d'autoritat i, consegüentment, les seves denúncies no gaudeixen de la presumpció de veracitat, calia fer ús d'altres mitjans probatoris, com ara les fotografies dels vehicles mal estacionats, per tramitar amb garanties suficients els expedients sancionadors i perquè servissin com a prova de càrrec addicional a la mera denúncia del vigilant. L'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat va acceptar aquest suggeriment.

Queixa 00580/2011

El Servei Català de Trànsit va considerar insuficients les proves aportades per la persona interessada, amb les quals intentava demostrar que no va utilitzar cap dispositiu de telefonia mòbil que requerís la intervenció manual del conductor.

En concret, el vehicle estava dotat d'un equipament de Bluetooth i mans lliures. Així mateix, la persona denunciada va aportar la llista de trucades del telèfon mòbil per demostrar que no havia comès el fet infractor de conduir utilitzant dispositius de telefonia mòbil.

El Síndic va suggerir que en les denúncies originades per l'ús de dispositius de telefonia mòbil que puguin ser notificades en mà a la persona denunciada s'identifiqui el dispositiu amb el qual s'hagi comès la presumpta infracció i en quedi constància, com a mecanisme per garantir el dret de defensa de la persona denunciada. El Departament no va acceptar el suggeriment.

Pàgines extretes de l'Informe Anual 2011. Per accedir al document complet, cliqueu aquí.